

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita Sancti Iohannis, Ob Incomparabilem silentij obseruantiam, Silentiarij cognominati, ex Episcopo Coloniae in Armenia, Anachoretæ. Floruit autem præcipuè, temporibus Iustiniani Imperatoris, ad cuius ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

680 VITA S. IOAN. EPISC. SILENT. &c.
maxima, Tungrorum urbem ingressus est; &
clericis reliquisque urbis ciuibus valedictis; E-
piscopalem Sedem Traiectum transtulit; illis
que cum magno fletu & eiulatu eum prosequen-
tibus abiit: & Traiectum accedens, mox leni
corruptus febrì, paulò post è corpore recessit;
ablutusque à fidelibus, iuxta ipsum aggerem pu-
blicum sepultus est.

Apud Traie-
ctum S. Ser-
uatius mo-
nasterium.

Porro hoc sanè inter alia eius miracula admi-
ratione cum primis dignum est, quòd cum ma-
xima vis niuium, hyemali tempore de celo de-
cidat, & omnia in circuitu loca repleat, nun-
quam tamen eius sepulcrum operuerit: donec
industria ciuium, basilica super illud aedificata
est. Et quidem pia fidelium deuotio, studiumque,
non rarò oratorium de tabulis ligneis, leuigul-
isque construebat, sed protinus aut rapiebantur à
vento, aut spontè ruebant. Credo idcirco ista ac-
cidisse, donec veniret, qui dignam tam glorioso
Antistite fabricam aedificaret. Procedente verbò
tempore, Monulphus Episcopus, templum infi-
gni opere in eius honorem construxit, ornauit-
que; in quod multo studio & veneratione trans-
latum corpus magnis pollet virtutibus.

VITA SANCTI IOHANNIS, OB IN-
comparabilem silentij obseruantiam, Silentia-
rij cognominati, ex Episcopo Colonia in Arme-
nia, Anachoreta. Floruit autem præcipue, tem-
poribus Iustiniani Imperatoris, ad cuius annum
trigesimum primum, qui fuit Christi Domini
quingentesimus quinquagesimus septimus, repe-
ritur peruenisse, agens iam tunc, quantum supra
centesimum annum.

C. Bar. to. 6.
& 7. Annual.

Iohan-

Yohannes Silentarius ex Nicopoli, parentibus insigni generis nobilitate, & opibus claris oriundus, patre Encratio, matre verò Euphemia, quarto anno Imperij Martiani natus est. Cumque à parentibus Christianis, sanctissimis disciplinis à teneris vnguibus institutus esset, ipsamque quodammodo sanctitatem, cum lacte imbibisset, utroque parente, piè & sanctè vitæ munere perfuncto, Deo se totum, octauodecimo ætatis suæ anno consecrauit & in ipsa Nicopoli, proprijs facultatibus, templum Virgini matri sacrum ædificauit: in quo assumptis decem fratribus eximia pietate viris, cœ nobiliticâ vitâ instituit. Ibi tantis tamq; egregijs virtutum omnium exemplis cæteris præluxit, vt Sebastia Metropolitani, fama eius comotus, ciuitatis illius, quæ Colonia dicitur, antistitem eum constituerit. Is autem cum iuicis Pontificatum suscepisset, ita dignitatem illam administravit, vt de monasticæ vitæ severitate nihil remitteret. Cumque ieiunijs & orationibus assiduis operam daret, tum præcipuum in castitate & corporis & mentis studium collocabat: prorsus vt toto vitæ tempore, nunquam seipsum oculis nudis inspexerit. Hinc tanta mentis puritate vigebar, vt quamuis corpore in terris, cogitatione tamen semper in celestibus versaretur. Hinc alios etiam plurimos suarum splendore virtutum illustravit, & potenti exemplo ad amorem honestatis pertraxit.

Transactis autem decem in Episcopatu annis, cum cerneret indies magis magisque pietatem ab hominum malicia præfocari, nihilque amplius sanctum, nihil syncerum in hominum moribus inueniri, statuit relictis omnibus huius turbulen-

13. Maij.

Eius patria
& parentes.Templum
construit,
fitque monachus.Ordinatus
Episcopus.Pudicitia
eius.

Abit vir sã-
ctus Hiero-
solyman.

Visio eius.

Degit in mo-
nasterio Sa-
ba.

Degit in ma-
gno silēto
tribus annis.

bulentæ vitæ negocijs. in tranquillum religionis portum secedere. Itaque omnibus in seipis, cõscien-
sa nauis Hierosolyman abijt, vbi antè quàm no-
no alicui instituto penitus se addiceret, votis pre-
cibusque Dei voluntatem exquirere statuit. Ita-
que in oratorio Georgio martyri sacro in funde-
dis ad Deum precibus longo tempore cum ver-
saretur, ecce vidit nocte quadam stellam inter a-
lias omnes admirando splendore rutilantem, &
viuificæ Crucis figura insignitam. Eam cum atton-
nita mente contemplaretur, visus sibi audire vo-
cem est, vt eam lucem sequeretur, si vellet sine
errore ad veram rectamque salutis viam perueni-
re. Itaque sine cunctatione ad illam lucem gres-
sus dirigens, ad maximam Lauram, centum &
quingenta Anachoretis celebrè, quibus om-
nibus Sabas præerat, peruenit. Erat autem locus
ille omni ferè solatio humano destitutus, sed iu-
tis tamque eximijs spiritualis vitæ delicijs flo-
ridus, vt nihil eo præclarior, nihil iucundius vi-
deretur. Ad hanc igitur accedens Iohannes, se Sa-
bæ in disciplinam tradidit. Fuit continuo ad Oe-
conimũ missus, vt ei in ijs quæ ad victum & culi-
nam spectabant, in portandis quoque lapidibus
alijsque oneribus inferu' ret. Fecit hoc vir fan-
ctus tanta alacritate, vt præter excipiendorum
hospicium curam, omnibus insuper & singulis
patribus incredibili humilitate & mansuetu-
dine ministraret. In eo autem ministerio, post-
quam anno vno cum laude versatus fuisset, Sa-
bas visa admiranda viri pietate, ab omni exter-
na occupatione, & congressu hominũ eum sepa-
rauit, vt tota mēte diuinis rebus incumberet. Ita-
que accepta si tē i celia, tribus admodũ annis in
admiranda vitæ austeritate vixit. Totis quinque
habdo.

Abdomadæ diebus cibi potûsq; expertus, à nemine videbatur. Sabbato autem & Dominica cum reliquis quidem ad diuina veniebat, sed ab omnibus semotus mente oculisque cælo intentus, statutum psalmodiæ officium explebat. Quo peracto, protinus ad turissimum silentij & solitudinis portum confugiebat. Expleto autem triennij tempore, Sabas Oeconomix Lauræ eum præfecit, & ignarus adhuc conditionis eius, ad Eliam sanctæ ciuitatis Archiepiscopum eum adduxit, vt sacerdotio iniciaretur. Cumque eò ventum esset, vt manuum suarum impositione antistes eum cõsecraret, Iohannes necessitate compulsus, Eliam secretum petijt, eiq; quis esset cum multis lachrymis aperuit. Oblupuit non mediocriter antistes, vocatoque ad se Saba, dixit fieri non posse, vt Iohannes, sacrorum ordinum gradus conscenderet. Quare ne quis ei molestiam exhiberet, silētium ei concederet.

Ea re magno animi dolore affectus Sabas totum se ad deprecandum Deum contulit, vt num quo crimine obstrictus esset Iohannes, intelligeret. Et ecce post crebras preces & lachrymas, per visum ei eximia Iohannis sanctitas reuelata est; & quomodo sprete dignitate terrena, ad singularem animæ puritatem consequendam, ad solitudinem confugisset. Tum vehemēter gaudius se rex, quietem illi cõcessit, assignatoq; ei ministro annos quatuor ab omni familiari hominū colloquio congressuq; abstinere permisit. Quo tempore vir sanctus nunquā pedē foras extulit: nisi quo die solennis Lauræ dedicationis memoria cum festiuo gaudio recolebatur.

Expleto verò quadriennij tempore nouorum incolarum insolentia offensus, secessit in deser-

Abbati Sabæ, diuinitus reuelatur, quis esset hic, vir sanctus.

Degit in de-
ferto Rubæ,
nouē annis.

tum Rubæ, quinquagesimo ætatis suæ anno; v-
bi annis nouem ab omni humana consuetudine
remotus, in spelunca soli Deo cognitus delituit.
Cumque die quodam ad colligenda in vltim ci-
bi melagria, sua sponte nascentia, solitudinem
oberraret, viarum ignarus in inuia quædam præ-
cipitia incidit, è quibus nullo modo se extricare
poterat, prorsus vt propemodum exanimis hu-
mi laberetur. Ecce autem, repente diuinæ virtu-
tis visitatione in altum sublatus, non secus ac
Propheta Abacuc, in sua est spelunca inuentus.

Daniel: 14.

Venit aliquandò frater quidam ad eum an-
choreticæ vitæ, vt apparebat, cupidus. Sed is pau-
lo post, talis philosophiæ tædio affectus, in festi-
uitate Paschali festiuitate, Iohannem vt secum ad
Lauram pergeret, obnixè rogare cœpit. Erant
nim summa ibi rerum omnium penuria, & fra-
ter ille lautiori aliquantum cibatu, fractam in-
edia carnè roborare volebat. Cui Iohannes nullo
modo acquiescebat, sed hortabatur eum instanter,
vt Dei benignitatem præstolaretur, qui potens
esset in vasta solitudine non modo quæ ad neces-
sitate, sed quæ ad voluptatem etiam faciunt a-
bundè suppeditare. Sed ille his alijsque minimè
persuasus, relicto Iohanne, ad Lauram abiit, sed
errabundus quò desiderabat, peruenire nò potuit.
At venerandus Pater Iohannes eo absente, mul-
tis fuit à superueniente quodam amico donis
ac muneribus affectus, pane optimo, vino, oleo,
caseo recente, melle & ouis. Alter autem terribi-
ana inedia & labore confectus tandem redijt, &
ingenti pudore affectus, eum demùm esse diffi-
dentia & inobedientia fructum intellexit.

Eodè tempore, Alamundarus Saracè, rex Ara-
biæ & Palestinâ inuasit, & flamma ferroque cuncta
popu-

populatus, solitudinem peragrabat. Cumque
omnes, vnicum in fuga salutis suæ præsidium cō-
stituerent, Iohannes nullo modo Rubam desere-
re voluit. Quid enim, dicebat, si Deus mei curā
non gerit, quid viuo? Itaque cæteris omnibus in
fuga salutem quærentibus, ille altissimum suum
refugium posuit, & animo imperterrito aduen-
tantes barbaros expectauit. Eccè autem admira-
bilem diuinæ prouidentia bonitatem & pater-
nam suorum curam in omni seculorum æterni-
tate prædicandam, Leo immanis & terribilis,
die noctuque viro sancto assistens, barbarorum
vim repulit, & ferocius irruentes, ipse ferocior
repressit. At Sebas Nicopoli veniens, Iohannem
adiit & multis rationibus persuasum, ad Laurā
quam alio in loco à Barbarorum incursione im-
mune construxerat, secum abduxit. Ibi aut in cel-
la ignotus latuit, donec Angelo reuelate ad ali-
orum omnium profectū & vtilitatem mirabi-
liter innotuit. Quod qualiter contigerit, non
erit abs re paucis explicare. Atherius Archiepis-
copus, ex Asia regione religionis ergò Hiero-
solymam, sacra loca visurus venerat; cumque
votis precibusque ex animi sententia persolutis,
in patriam maturaret, fuit contrario vento, non
sine periculo Ascalonem repulsus; post duos ve-
ro dies navigationem restaurans, ab Angelo se-
cundum quietem admonitus fuit, vt reuersus Hi-
erosolymam Iohannem olim antistitem, & om-
ni laude sanctitatis præditum, in Laurā Sabæ Ab-
batis delitescentem conueniret. Tali igitur mo-
nitus oraculo, Hierosolymam repetijt: & Iohannem
conueniens, quæ ab Angelo acceperat,
enunciauit: & iureiurando adegit vt genus
suum & conditionem, ad illum diem omnibus

Xx 4

incog-

Leo defen-
dit virum
sanctum, ab
incursione
Barbarorū.

Proditur ei
dignitas ab
angelo.

686 VITA S. IOAN. EPISC. SILENT. &c.
incognita panderet. Igitur Iohannes per nomen
Domini ab Atherio adiuratus, multis cum la-
chrymis, & genus & dignitatem cui sponte re-
nunciauerat, aperuit: cunctis sanctissimi viri vir-
tutes vehementer admirantibus.

Locus autem in quo inclusus erat sanctus se-
nex habebat altissimum ab Occidente precipi-
tium, eratque ex petra excisus, & omni humore
destitutus. Quadam vero die, accepto vnica ca-
rica semine dixit Theodoro & Iohanni discipu-
lis; Si Dei clementia huic semini & petre duris-
simae virtutem donauerit, vt fructum ferat, indi-
cium erit quod mihi dono largitur Deus regni ca-
elorum. Hoc cum dixisset, infracta illi petre
admouit caricam, & germen paulatim indurum
crescens, eò magnitudinis peruenit, vt etiam re-
mis suis testum operuerit; & tres post aliquod
tempus ficus produxit. Quos senex cum lacry-
mis deosculans comedit, & plenus dierum, ac
honorum operum, ex eo quidem tempore, ad
communem exitum se preparabat.

Res sanè stu-
penda.

Hic habes
auctorem
historiae

Hic caret ec-
clesia, ma-
gno detri-
mento, eius
temporis hi-
storica veri-
tati.

Ex hoc loco
constat, Io-
hannem ad
huc vixisse,
dum auctor
viam eius
conscribe-
ret.

Hæc quidem pauca ex multis monumentis
mandavi; eius vero certamina, quæ aduersus O-
rigenis & Theodori Mopsuestiae dogmata sulce-
pit, & persecutiones & pericula quæ pro ortho-
doxa fide sustinuit, victoriasque, & res ab eo glo-
riosè gestas, alijs narranda relinquo. Trigesimo
octauo ætatis suæ anno Pontifex ordinatus fuit,
decem vero annis in episcopatu transactis, ad
Lauram se contulit; in qua annos nouem exegit
& nunc angusto loco conclusus, in quo vique in-
diem hodiernum silet, quadraginta septem an-
nos Dei gratia impleuit. Et licet iam ætatis suæ
annum centesimum quartum attigerit, est tamen
vultu hilaris, & prompto alacrique animo, ad o-
mnes

labores pro Christi nomine perferendos.

MARTYRIVM SS. VICTORIS & CO-
noma sue Stephana, quod egregia fortitudine
consummarunt Damasci, anno ab orbe redem-
to 154. Hyginij Pontificis Rom. 1. ex eo quod est
apud Metaphrasten.

C Baron. to-
2. Annal.

Vo tempore Antoninũs Pius Romanum
administabat Imperium, anno eius im-
perij 15. ingens aduersus Christianæ fidei
& pietatis cultores persecutio defæuijt. Erat au-
tem miles quidam genere Italus, & eximia in
Deo pietate ante alios clarus, quem Sebastia-
nus dux exercitũs comprehendi, & ad immolan-
da dijs sacrificia compelli iussit. At Victor (hoc
namque militi Christiano nomen erat) spreto
Sebastiani mandato, præcisè & constanter respõ-
dit: se nullo modo dijs sacrificaturum. Si vellet
corpus varijs supplicijs excarnificare, se paratũ
esse; cum probè certoque sciat, animam in manu
Dei esse, quam nullo modo attingere posset. Dux
hoc accepto responso obstupuit, & num certum
deliberatumque ei esset, mortem ita intrepidè
oppetere, quæ fuit. Ad quæ Victor: Hæc ego mor-
tem esse nequaquam existimo, quæ vitam conci-
liat sempiternam, his, qui breuia hæc tormenta
ad extremum spiritum fortiter perferunt. Tum
Dux digitorum Victoris compages confringi, &
acute exprimi iussit. At Victor quasi iam marty-
rij primitijs decoratus, in eo supplicio incredi-
biliter exultauit. Dux verò fornacem vehemen-
ter accendi, & martyrem in eam conijci iussit.
Factum fuit quod imperatum erat celeritate ma-
gna, & ne qua martyris ossa superessent, tridud
occlusa fornace in ea detentus fuit. Tertio verò

14. Maij.

Crudeliter
torquetur
S. Victor.

Xx 3 die,